

LIBRIS De aceeași autoare: w
books

Pasărea Liră

Post-Scriptum

ROAR. 30 de femei. 30 de povești

Perfecți

Defecți

P.S. Te iubesc (ecranizat P.S. I Love You)

Suflete pereche (ecranizat Love, Rosie)

Prietenul nevăzut

Dispăruți fără urmă

Mulțumesc pentru amintiri

Cartea viitorului

Cadoul

Întâlnire cu viața

O sută de nume

Cum să te îndrăgostești

Anul în care te-am întâlnit

cecelia
ahern

Jocul trecutului

Traducere din limba engleză de
Marilena Iovu

Prolog	11
1. Jocul trecutului <i>Aliați</i>	15
2. Reguli la piscină <i>Alergatul interzis</i>	23
3. Jocul trecutului <i>Cuceritorul</i>	33
4. Reguli la piscină <i>Săritul în apă este interzis</i>	43
5. Jocul trecutului <i>La cules de prune</i>	55
6. Reguli la piscină <i>Nu plonjați în apă</i>	63
7. Jocul trecutului <i>Prinde vulpea în capcană</i>	75
8. Jocul trecutului <i>Ouăle din tufiș</i>	87
9. Reguli la piscină <i>Jocurile cu mingea sunt interzise</i>	97
10. Jocul trecutului <i>Săltăreții</i>	109
11. Reguli la piscină <i>Sunt interzise îmbrâncelile</i>	117
12. Jocul trecutului <i>Lunișoara</i>	129
13. Reguli la piscină <i>Nu urinați în piscină</i>	141
14. Jocul trecutului <i>Oțelitele</i>	147
15. Jocul trecutului <i>Sutele</i>	159
16. Reguli la piscină <i>Nu săriți în apă în poziție ghemuită</i>	167
17. Jocul trecutului <i>Înșelătoria</i>	177
18. Jocul trecutului <i>Strălucirea străină</i>	181
19. Jocul trecutului <i>Bile Slags</i>	189
20. Reguli la piscină <i>Fără încălțăminte de stradă</i>	199

21. Jocul trecutului	<i>Ochii lui Cat</i>	215
22. Reguli la piscină	<i>Strigatul este interzis</i>	223
23. Jocul trecutului	<i>Hărțuirea</i>	235
24. Reguli la piscină	<i>Nu aruncați pe jos</i>	245
25. Jocul trecutului	<i>Spălătorii de sticle</i>	249
26. Reguli la piscină	<i>Fără pahare</i>	255
27. Jocul trecutului	<i>Reproduceri, falsuri și fantezii</i>	265
28. Reguli la piscină	<i>Este interzis consumul de alcool</i>	275
29. Jocul trecutului	<i>Din cercul mic în cercul mare</i>	289
30. Reguli la piscină	<i>Salvamarul nu este la serviciu</i>	299
31. Jocul trecutului	<i>Obiecte valoroase drept moștenire</i>	307
32. Reguli la piscină	<i>Nu înotați singuri</i>	311
33. Jocul trecutului	<i>Sângeriile</i>	315
Epilog.....		321
Mulțumiri.....		325
Întrebări și răspunsuri cu Cecelia.....		327

1

Jocul trecutului

Aliați

„Fergus Boggs!“

Acestea sunt singurele cuvinte pe care le înțeleg din tot potopul de vorbe pline de furie pe care le rostește părintele Murphy, iar asta deoarece acele cuvinte sunt numele meu, însă restul vorbelor lui sunt rostite în irlandeză. Am cinci ani și stau la țară de o lună. M-am mutat din Scoția împreună cu mămica și frații mei, după ce tăticul a murit. Totul s-a întâmplat atât de repede: moartea tăticului, mutarea noastră, și chiar dacă mai fusesem în Irlanda, în timpul vacanțelor de vară, ca să-i vizitez pe bunica, pe bunicul, pe unchiul, tușica și pe toți verișorii mei, acum, situația nu mai e la fel. Fusesem aici doar vara, niciodată în alt anotimp. Acum mi se pare un loc străin. Plouă în fiecare zi. Magazinul de înghețată nici măcar nu mai este deschis, totul este ferecat cu scânduri de parcă nici măcar nu ar fi existat, de parcă aș fi inventat totul în mîntea mea. Plaja pe care obișnuiam să mergem în majoritatea zilelor nu mai seamănă cu ce a fost, iar camioneta cu chipsuri a dispărut. Și oamenii arată diferit. Toți sunt încotoșmănați și posomorâți.

Părintele Murphy stă aplecat deasupra pupitrului meu și este înalt, cenușiu, cu un trup masiv. Strigă la mine și mă împroașcă

LEPIS
cu salivă; simt picăturile de salivă pe obrazul meu, dar îmi este frică să le șterg, ca nu cumva să-l înfurii și mai tare. Încerc să mă uit împrejur, la ceilalți băieți, ca să le surprind reacțiile, dar el se năpustește asupra mea. Îmi trage un dos de palmă. Mă doare. Poartă un inel, unul mare; cred că mi-a brăzdat fața, dar nu îndrăznesc să duc mâna spre ea, de frică să nu mă lovească iar. Simt brusc că trebuie să merg la baie. Am mai fost palmuit înainte, dar niciodată de un preot.

Strigă cuvinte pline de furie în irlandeză. Este nervos că nu-l înțeleg. Spune că ar fi trebuit să îl înțeleg până acum, dar eu nu pricep nicio iotă. Acasă, nu apuc să repet la irlandeză. Mami este tristă și nu-mi place să o deranjez. Ei îi place să șadă liniștită și să ne ținem în brațe. Îmi place când face asta. Nu vreau să stric momentul de tandrețe cu întrebările mele. Și, oricum, nu cred că-și mai amintește nici ea cuvinte în irlandeză. Ea a plecat din Irlanda de foarte multă vreme ca să fie bonă într-o familie din Scoția, acolo unde l-a cunoscut pe tati. Acolo nu-și vorbeau în irlandeză.

Preotul vrea să repet cuvintele după el, dar eu nici nu pot să respir. De abia reușesc să scot câteva sunete.

— *Tá mé, tá tú, tá sé, tá sí...*

— MAI TARE!

— *Tá muid, tá sibh, tá siad.*

Când nu mai zbiară la mine, în clasă este atât de liniște, încât îmi aduc aminte că încăperea este plină de băieți de-o seamă cu mine, care ascultă încordați. În timp ce silabisesc cuvintele, preotul le spune celorlalți cât de prost sunt. Tremur din tot corpul. Îmi este rău. Trebuie să merg la baie. Îi spun și lui asta. Fața lui devine vineție și în momentul acela iese la iveală și cureaua de piele. Mă lovește cu ea peste palmă, ca apoi să aflu că între

straturile de piele ale curelei erau cusuți niște bănuși. El îmi spune că îmi va da „șase dintre cele mai bune“ la fiecare palmă. Nu suport durerea. E imperativ să merg la toaletă. Mă scap pe mine chiar acolo. Mă aștept ca băieții să râdă, dar nimeni nu o face. Toți stau cu capetele plecate. Poate că vor râde mai târziu sau poate că vor înțelege. Poate doar se bucură că nu li se întâmplă lor toate acestea. Mă simt stânjenit și rușinat, exact așa cum îmi spune și el că ar trebui să mă simt. Apoi mă scoate afară din clasă trăgându-mă de-o ureche, iar asta mă doare, apoi mă îndepărtează de toți ceilalți, mă duce pe coridor și mă împinge într-o încăpere întunecată. Ușa grea se închide cu o bufnitură în urma mea și mă lasă singur.

Nu-mi place întunericul, niciodată nu mi-a plăcut, și încep să plâng. Am pantalonii uzi, urina mi s-a scurs până în șosete și în pantofi și nu știu ce să fac. De obicei, mami îmi schimbă hainele. Dar ce mă fac acum? Încăperea nu are geamuri și nu văd nimic. Sper că nu mă va ține închis prea mult timp aici. Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul și lumina care se strecoară pe sub ușă mă ajută să văd. Sunt într-o cameră de depozitare. Văd o scară și o găleată cu un mop fără coadă, căruia i se zărește doar doar vârful. Miroase a stătut. O bicicletă veche este agățată de perete cu șaua în jos, iar lanțul îi lipsește. Zăresc două cizme de cauciuc, dar nu sunt de același fel și ambele sunt pentru același picior. Nimic nu este întreg aici. Nu înțeleg de ce m-a închis aici și nu știu cât timp voi rămâne în acest loc. Oare mami va veni să mă caute?

Simt că a trecut o veșnicie. Închid ochii și fredonez o melodie. Cântecul pe care le cânt împreună cu mami. Cânt înăbușit ca să nu mă audă el și să-și închipuie că mă distrez aici. Asta l-ar înfuria și mai tare. În acest loc, distracția și râsul îi înfurie pe

oameni. Noi nu suntem aici ca să devenim conducători, ci suntem aici ca să-i servim pe alții. Dar nu asta m-a învățat pe mine tata, care îmi spunea că sunt un lider înnăscut și că pot să fiu orice îmi doresc. Obişnuiam să merg la vânătoare cu el. El m-a învățat totul și m-a lăsat inclusiv să deschid calea, spunându-mi că eu sunt conducătorul partidei de vânătoare. Obişnuia să-mi cânte un cântec despre asta. „Urmează conducătorul, conducătorul, conducătorul, Fergus este conducătorul, ra, ra, ra, ta, ra, ra.“ Fredonez melodia, dar nu rostesc cuvintele. Preotului ăstuia nu i-ar plăcea să-i spun că eu sunt conducătorul. În acest loc nu ni se permite să fim ceea ce dorim, ci ceea ce ne spun ei să fim. Cânt melodiile pe care tata obişnuia să le cânte atunci când mă lăsa şi pe mine să stau treaz până mai târziu ca să-l ascult cântând. Tata avea o voce foarte duioasă pentru un om puternic cum era el, și uneori chiar plângea când cânta. Tatăl meu nu mi-a spus niciodată că plânsul este doar pentru bebeluși, așa cum mi-a spus acest preot, că plânsul este pentru oamenii triști. Cânt acele melodii acum, pentru propria-mi alinare, încercând să nu plâng.

Brusc, ușa se deschide și mă îndepărtez, speriat că este el, gata să mă lovească din nou cu curelușa de piele. Nu este el, ci preotul mai tânăr, cel care predă muzică și are privirea blândă. Închide ușa în urma sa și se lasă pe vine.

— Salut, Fergus.

Încerc să-i spun ceva, dar nu pot scoate niciun sunet.

— Ți-am adus ceva. O cutie de sângerii.

Eu tresar și el își întinde mâna spre mine.

— Nu fi așa de speriat, sunt de sticlă. Te-ai jucat vreodată cu bile de sticlă?

Scutur din cap. El își întinde palma și văd în ea bilele, patru rubine mari, strălucind ca niște comori.

— Îmi plăceau tare mult când eram copil, îmi spune el molcom. Bunicul mi le-a dat. „O cutie de sângerii, doar pentru tine“, așa mi-a spus. Eu nu mai am cutia. Îmi doresc să o fi avut, ar fi valorat ceva. Întotdeauna, Fergus, ține minte să păstrezi ambalajul. Acesta este sfatul pe care ți-l dau. Totuși, am păstrat bilele.

Cineva trece prin dreptul ușii; simțim zgomotul pe care-l fac bocancii pe podeaua care se zguduie și scârțâie sub noi, iar preotul privi spre ușă. Când pașii s-au îndepărtat, se întoarce spre mine cu o voce șoptită.

— Trebuie să țintești sau să tragi cu ele.

Îl privesc în timp ce își fixează pumnul pe pământ și ține o bilă în echilibru, pe degetul arătător îndoit. Apoi cu degetul mare împinge încetișor bila de sticlă și aceasta se rostogolește pe podeaua de lemn în viteză. O bilă de sticlă de un roșu-sângeriu, neînfrică, captând lumina, strălucind și licărind. Se oprește la piciorul meu. Mi-e teamă să o ridic. Iar mâinile, care-mi sunt carne vie, mă dor și nu prea pot să închid pumnul. Preotul observă reacția mea și-mi face un semn cu ochiul.

— Haide, încearcă și tu, mă îndeamnă el.

Încerc și eu. Nu reușesc din prima pentru că îmi vine greu să încordez mâinile așa cum îmi arată el, dar prind șpilul. Apoi, îmi arată și alte modalități în care pot arunca piesele. Una se numește „cu pumnul în pământ“¹. Prefer această metodă chiar dacă el îmi zice că este mai avansată. Acea lovitură îmi reușește cel mai bine. Așa îmi spune el, și trebuie să-mi mușc buza ca să nu zâmbesc.

— Aceste bile au diferite denumiri, în funcție de zonă, îmi spune el și se apleacă pentru a mi le arăta din nou. Unii le

¹ „Knuckle down“ înseamnă că jucătorul pune pe jos degetul arătător, îndoit, în care ține bila. (n.tr.)

Aliați. Îmi place cum sună. Chiar dacă sunt încuiat în această încăpere, singur, tot am aliați. Asta mă face să mă simt precum un soldat. Ca un prizonier de război.

Mă privește cu o mină serioasă.

— Când țintești, reține că trebuie să nu-ți clintești privirea de la piesa respectivă. Privirea ghidează creierul, creierul controlează mișcarea mâinii. Nu uita asta. Fii mereu cu ochii la țintă, Fergus, și creierul tău va face posibilă reușita.

Încuviințez.

Sună clopoțelul și ora s-a terminat.

— Bine. Apoi el se ridică și își scutură haina prăfuită, spunând: acum am oră. Tu stai aici cuminte. Nu mai durează mult.

Dau din cap aprobator.

Are dreptate. Nu ar trebui să mai dureze mult, dar mie tot mi se pare o eternitate. Părintele Murphy nu vine să mă ia prea curând. Mă lasă închis toată ziua. Fac iarăși pe mine pentru că mi-e frică să bat la ușă ca să chem pe cineva, dar nu-mi pasă. Eu sunt un soldat, un prizonier de război și am aliații mei. Exersez fără încetare în micuța încăpere, în propria-mi lume de dimensiuni reduse, dorindu-mi ca dexteritatea și precizia mea să fie cele mai bune din toată școala. Le voi arăta eu celorlalți băieți și voi fi întotdeauna mai bun decât ei.

Data următoare când părintele Murphy mă va închide aici, voi avea bilele ascunse în buzunar și îmi voi petrece întreaga zi exersând din nou. Am inclusiv o planșă de carton în care am

decupat șapte arcade. Am făcut-o singur dintr-o cutie goală, de cereale, rămasă în camera întunecată. Eu însumi am dus-o acolo între ore, s-o am, pentru orice eventualitate. Este reciclată dintr-un rest de la prânzul doamnei Lynch, pe care ea îl aruncase la coș; asta s-a întâmplat imediat după ce am văzut niște băieți cu o planșă frumoasă cumpărată de la magazin. Arcada din mijloc are numărul 0, iar cele laterale sunt numerotate cu 1, 2, 3, dinspre interior spre exteriorul șirului. Am așezat cartonul în dreptul celui mai îndepărtat perete și am țintit de la distanță, aproape de ușă. Nu știu încă să joc cum trebuie și nu pot să mă joc de unul singur, dar, oricum, pot exersa aruncarea la țintă. În comparație cu frații mei mai mari, voi fi mai priceput la ceva.

Preotul cel drăguț nu va mai rămâne mult timp la școală. Se zvonește că sărută femeile și că va ajunge în iad, dar mie nu-mi pasă. Mie-mi place de el. Mi-a dăruit primul set de bile, roșii ca sângele. Într-o perioadă întunecată a vieții mele, mi-a dăruit propriii aliați.

¹ În original, denumirile pieselor sunt „taw“, „shooter“ (piesă cu care se țintește), „tolley“. (n.tr.)

2

Reguli la piscină

Alergatul interzis

Respiră.

Uneori, trebuie să-mi reamintesc să respir. Ai putea crede că este un instinct omenesc să respiri, dar nu este așa; eu trag aer în piept și apoi uit să-l dau afară, iar astfel îmi simt tot corpul rigid, încordat, inima îmi bate cu putere, contractându-mi pieptul, și mintea mea neliniștită se întreabă ce este în neregulă.

Înțeleg, la nivel teoretic, modul în care trebuie să respiri. Aerul pe care-l inspiri ar trebui să circule până la abdomen și diafragmă. Să respiri relaxat. Ritmic. Liniștit. Facem asta încă din clipa în care ne naștem, și totuși nu ne învață nimeni. Deși poate că mi-ar fi prins bine să mă învețe cineva asta. Când conduc, când fac cumpărături sau când lucrez, mă surprind ținându-mi respirația, agitată, neliniștită, de parcă aș aștepta să se întâmple ceva, nu știu ce. Orice ar fi, acel lucru nu se întâmplă niciodată. Este ironic că pe uscat nu izbutesc să fac asta, deși prin natura muncii pe care o prestez ar trebui să excelez la acest capitol. Sunt salvamar. Mi se pare ușor să înot, m-am născut cu această abilitate, nu îmi testează limitele și mă face să mă simt liberă. La înot, sincronizarea e totul. Pe uscat inspiri o dată și expiri o dată, dar sub apă pot menține un

tempo de trei la unu, inspir o singură dată la trei mișcări de brațe.

Simplu. Nici nu trebuie să mă gândesc la asta.

A trebuit să învăț să respir deasupra apei când am fost însărcinată cu primul meu copil. Era necesar pentru travaliu, așa mi s-a spus, și, într-adevăr, așa a fost. Deoarece nașterea este la fel de firească precum respirația, cele două merg mână în mână, deși pentru mine respirația a fost oricum, numai firească nu. Când am capul deasupra apei, nu-mi doresc altceva decât să-mi țin respirația. Nu poți naște un copil dacă îți ții respirația. Credeți-mă, am încercat. Știind că mă descurc în apă, soțul meu mi-a sugerat nașterea în apă. Mi s-a părut o idee bună să nasc în mediul meu natural, acasă, în apă, doar că nu este nimic natural să șezi într-o piscină gonflabilă gigantică instalată în sufrageria ta, iar bebelușul să fie cel care vine pentru prima dată în contact cu lumea de sub apă, și nu eu. Cu drag aș fi făcut schimb cu el. Prima naștere s-a soldat cu mersul în goană la spital și o cezariană efectuată de urgență și, într-adevăr, ceilalți doi copii au venit pe lume în același mod, însă fără vreo urgență medicală. Se pare că fătura care prefera să stea sub apă de la vârsta de cinci ani nu izbutea să ducă la bun sfârșit vreun alt proces firesc al naturii umane.

Sunt salvamar la un cămin de bătrâni. Este un cămin exclusivist de bătrâni, precum un hotel de patru stele, cu asistență douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Lucrez aici de șapte ani, scăzând perioada în care am avut concediul de maternitate. Stau pe scaunul de salvamar cinci zile pe săptămână, de la ora nouă dimineața până la ora două, la prânz, și îi urmăresc pe cei trei oameni care își fac zilnic, timp de o oră, lungimile de bazin. Este un flux constant de monotonie și acalmie. Nu se întâmplă niciodată nimic. Siluetele se ivesc de la vestiare ogândind înseminele pe care timpul le-a lăsat asupra lor: piele ridată, sâni, fese și

coapse lăsate, unii cu pielea uscată și descumată din cauza diabetului, alții din cauza unor boli de rinichi sau de ficat. Celor care sunt la pat sau sunt ținuiți în scaune cu rotile atât de mult timp li se văd ulcerațiile și escarele dureroase, iar alții își poartă petele maronii, care se datorează vârstei lor matusalemice, ca pe niște insigne. Excrescențele de piele apar și se transformă de la o zi la alta. Eu văd toate acestea și înțeleg perfect prin ce modificări va trece și corpul meu care a purtat trei copii. Pe cei care au ore de fizioterapie, cu un antrenor personal în apă, nici nu prea îi supraveghez; doar dacă nu cumva se îneacă terapeutul, altfel n-are ce să se întâmple.

În cei șapte ani, rareori a trebuit să sar în apă. Este o piscină liniștită, unde se înoată lent, cu o siguranță complet diferită față de piscina din oraș unde obișnuiesc să-mi duc băieții în zilele de sâmbătă, și de unde plec cu o durere de cap din cauza urletelor care reverberază în sala plină ochi cu grupuri de elevi.

Dimineața devreme îmi înăbuș un căscat, în timp ce mă uit la primul înotător. Mary Kelly execută mișcările ei preferate: înotul în stil bras. Lent și zgomotos, din cauza înălțimii ei de un metru și jumătate și a greutateii de o sută treizeci și șase de kilograme, împinge apa afară de parcă ar vrea să golească piscina și apoi încearcă să plutească. Îi reușește această manevră fără să-și scufunde deloc fața în apă, suflând aerul în ritm constant, de parcă s-ar afla la o temperatură sub zero grade. Mereu vin succesiv aceleași persoane. Știu că va ajunge în curând și domnul Daly, urmat de domnul Kennedy, așa-numitul Rege Fluture, care se consideră un expert, apoi vin surorile Eliza și Audrey Jones, care aleargă vreme de douăzeci de minute în zona cu apă cu adâncime mică. Tony Dornan, care nu știe să înoate, se va agăța de plută de parcă ar fi în pericol de moarte și tocmai a prins ultima barcă de